

- 3) Je slučitelné s předností unijního práva, že německý zákonodárce v § 83 odst. 1 bodě 3 Gesetz über die Internationale Rechtshilfe in Strafsachen (zákon o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech) stanovil případ odsouzení v nepřítomnosti jako absolutní překážku předání, ačkoli čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV stanoví v tomto ohledu pouze fakultativní důvod pro odmítnutí?

(¹) Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání ní mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34).

(²) Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Kammergericht Berlin (Německo) dne 15. června 2022 – Generalstaatsanwaltschaft Berlin

(Věc C-398/22)

(2022/C 359/41)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Kammergericht Berlin

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Odpůrce: RQ

Předběžné otázky

1. Má být v případě uskutečněného odvolacího řízení pojem „jednání“ uvedený v čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV (¹), ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV (²), vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na jednání, které předchází vydání rozhodnutí v řízení v prvním stupni, pokud se odvolala pouze stíhaná osoba a buď bylo odvolání odmítnuto bez projednání věci samé, nebo rozsudek vydaný v řízení v prvním stupni byl změněn v její prospěch?
2. Je slučitelné s předností unijního práva, že německý zákonodárce v § 83 odst. 1 bodě 3 Gesetz über die Internationale Rechtshilfe in Strafsachen (zákon o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech) stanovil případ odsouzení v nepřítomnosti jako absolutní překážku předání, ačkoli čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV stanoví v tomto ohledu pouze fakultativní důvod pro odmítnutí?

(¹) Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34).

(²) Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24).